

Sportieve baksteen

Vlamingen hebben een baksteen in hun maag, zo wil het cliché. Koterijen, lintbebouwing, halve jaarlonen die rechtstreeks aan de bank worden doorgestort voor de afbetaling van de fermette. Onze liefde voor de natuur uiten we door er middenin te gaan wonen.

Maar helaas is niets minder waar als het gaat om de bouw van sportinfrastructuur. Het tekort ervan op breedtesportniveau belichten we al meermaals in *Sport & Strategie Vlaanderen*. En ook de schrijnende situatie van de voetbaltempels (nou ja ...) van onze profclubs is alom bekend. Om nog maar te zwijgen van een geschikt stadion voor onze nationale ploegen en onze gastvrije aanwezigheid op het EK van 2020, een dossier dat tot een ander soort bouwwoede heeft geleid: die van buurtgroepen, politiek en andere clubs. Een schaars lichtpuntje is *The Great Old Bosuil*, die na de promotie van Antwerp naar de hoogste afdeling in ijltiempo wordt opgekalefaterd en van Ghelamco-topman Paul Gheysens een nieuwe hoofdtribune krijgt. Werd Gent geen kampioen nadat Gheysens daar een nieuw stadion had neergepoot ...? (MH)

WALTER VAN STEENBRUGGE

Over sikjes en brilscores

De hoogste reeksen van de landelijke voetbalcompetities zijn op gang getrapt. De Jupiler Pro League. Een teken des tijds. De commercie infiltrereert. Vroeger heette ze gewoon 'de eerste klasse'.

Ook de Europese competities sieren reeds enkele weken onze schermen en vullen de bladen. Wie mee rondjes wil draaien in de hoogste kermis en in zijn landelijke competitie net tekortschoot, moet zijn sporen verdienen. Voorrondes dus.

Ik had het genoeg van de Europese voorrondewedstrijd van Club Brugge, tegen Griekse hoofdstedelingen, bij te wonen in gezelschap van Ivan Sonck. Een man die zichzelf, bedrieglijk serieus, de grootste sportjournalist van Vlaanderen noemt. 1,93 meter, meer bepaald.

Een man met een sikje, die met een rechtendiploma op zak toch koos voor de sportjournalistiek. Niet verwonderlijk als

je, zoals half Vlaanderen, elke zondag aan de radio gekluisterd zat om Jan Wauters wedstrijden van commentaar te horen voorzien.

Meestal geroemd als atletiekkenner, maar ooit begonnen als allrounder die ook voetbalmatches versloeg. *Ivan de Verschrikkelijke*, zoals hij zichzelf op zijn voicemail noemt, kreeg stevast wedstrijden voorgeschoteld die op 0-0 zouden eindigen en zouden getuigen van een grenzeloze saaiheid. Dat hoefde toen, voor de eeuwwisseling, niet echt dramatisch te zijn, want liveverslaggeving van volledige wedstrijden kreeg je, bij hoge uitzondering, alleen te zien in het laatste stadium van de Europese competities. In *'Eurovision'* welteverstaan.

Van enkele partijen van de landelijke competitie kreeg je een samenvatting op zondag, maar van de meeste pas op maandag ... Tegenwoordig onvoorstelbaar. Minder was meer. En als Ivan een saai wedstrijd samenvatte, werd het toch nog onderhoudend. Als journalist zei hij waar het op sloeg. Taalvaardig en met een vleugje ingehouden humor.

De tijden veranderden, zo ook de sport, het voetbal en de sportjournalistiek. Sneller, blitser en vluchtiger. Een goede (sport)journalist brengt waardeloze weetjes, scoops en drukt zich uit in hyperbolen. De luisteraar, kijker en lezer zijn immers veeleisend en vooral vluchtig. En de media leven bij de gratie van lees-, luister- en kijkcijfers. Cijferfetisisme was bij Sonck alleen sportgebonden. Centimeters en seconden.

Sportjournalisten dienen, net als rechters, onpartijdig en onafhankelijk te zijn. Een rechtstaat kan bogen op goede rechters. Ook het sportlandschap heeft baat bij goede sportjournalisten. Een vak waar passie en kennis hand in hand moeten gaan.

Ivan pronosticeerde Club Brugge - AEK Athene op 1-1. Hij had beter moeten weten. 0-0. Ivan voegde er 's anderendaags aan toe dat de groene rechthoek mogelijk niet geboden had wat we ervan hadden verwacht, maar dat zijn pronostiek alsnog zou uitkomen in Athene. Daar kon ik best mee leven. ■

